

Sygn. akt VIII C 408/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko E. S.

o zapłatę 1.223,03 zł

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.223,03 zł (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia trzy złote i trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 408/18

UZASADNIENIE

W dniu 14 lipca 2017 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wytoczył przeciwko pozwanej E. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 1.223,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2017 do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność wynika z umowy pożyczki o nr (...) zawartej przez pozwaną w dniu 2 kwietnia 2015 roku z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. Pozwana nie dotrzymała warunków umowy, w następstwie czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek. W dniu 30 listopada 2016 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki. **(pozew w e.p.u. k. 3-6)**

W dniu 7 września 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda i biernej pozwanej, braku wymagalności roszczenia oraz jego nieudowodnienia co do zasady, jak i wysokości. Postanowieniem z dnia 2 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi. **(nakaz zapłaty k. 6v, sprzeciw k. 7-8v, postanowienie k. 11v)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. Wyjaśnił, że przedmiotowa umowa została zawarta na okres 58 tygodni, po upływie którego zadłużenie pozwanej stało się wymagalne. **(pismo procesowe k. 15, k. 46-48, pozew k. 16-18)**

Na rozprawie w dniu 8 maja 2019 roku pełnomocnicy stron nie stawili się. **(protokół rozprawy k. 123)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 kwietnia 2015 roku pozwana E. S. zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką Akcyjną w C. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 1.200 zł. Kwotę pożyczki wraz z odsetkami 10% w skali roku (69,32 zł), opłatą przygotowawczą (60 zł) oraz opłatą za obsługę pożyczki w domu (1.176,28 zł), a więc łącznie kwotę 2.505,60 zł, pozwana zobowiązała się spłacić w 58 tygodniowych ratach (a więc do dnia 19 maja 2016 roku) po 43,20 zł każda. Od przeterminowanego kapitału pożyczkodawca był uprawniony do naliczania odsetek karnych w wysokości nieprzekraczającej wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Pozwana złożyła własnoręczny podpis pod umową, na gruncie której poświadczyła, że otrzymała wnioskowaną kwotę 1.200 zł.

Podstawę zawarcia umowy stanowił wniosek pozwanej z dnia 2 kwietnia 2015 roku, do którego pozwana załączyła wniosek o wykupienie obsługi pożyczki w domu.

Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłaciła pożyczki w całości. Z upływem terminu ostatniej raty pożyczki, tj. z dniem 19 maja 2016 roku, całość zadłużenia pozwanej stała się wymagalna. **(wniosek o pożyczkę k. 49-49v, umowa pożyczki k. 50-50v, wniosek o wykupienie obsługi pożyczki w domu k. 51, okoliczności bezsporne)**

W dniu 30 czerwca 2016 roku (...) S.A. zawarł ze stroną powodową umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika E. S.. W załączniku do umowy przelewu wierzytelności zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na łączną kwotę 2.405,90 zł. W dniu 6 grudnia 2016 roku powód uścił cenę z tytułu nabytych wierzytelności. **(umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 52-80, wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych k. 81-91, odpis z KRS k. 92-101, k. 102-108, k. 109-116, potwierdzenie przelewu k. 117, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 28)**

Do dnia wyrokowania pozwana nie spłaciła zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. Zarzut ten okazał się niezasadny. W ocenie Sądu zaferowany przez stronę powodową materiał dowodowy jest wystarczający do wykazania, iż nabyła ona ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki z dnia 2 kwietnia 2015 roku. Powód złożył do akt sprawy umowę przelewu wierzytelności podpisaną przez osoby uprawnione do działania w imieniu cedenta i cesjonariusza (uprawnienie to niespornie wynika z załączonych przez powoda pełnomocnictw oraz odpisów z KRS) wraz z wyciągiem z wykazu wierzytelności oraz wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Oczywiście jest przy tym, że wykaz, o którym mowa, nie został złożony w formie kompletnej, a jedynie skróconej, tj. pozwalającej na weryfikację konkretnej wierzytelności (tu: przysługującej wobec pozwanej), co nie umniejsza jego mocy dowodowej. Nie może budzić wątpliwości, że

na potrzeby przedmiotowego procesu koniecznym było jedynie wykazanie, iż umowa cesji przenosiła tę konkretną wierzytelność stanowiącą źródło żądania powoda. W konsekwencji zbędnym było przedłożenie całości wykazu wierzytelności, zwłaszcza, że pozostałe wierzytelności musiałyby zostać zanonimizowane. Kontynuując rozważania w zakresie omawianego zarzutu podkreślenia wymaga także, iż wierzytelność objęta wykazem została w odpowiedni sposób oznaczona, co pozwala na jej pełną identyfikację. Godzi się przypomnieć, że zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami. Wyjaśnić wreszcie należy, że ewentualny brak zawiadomienia dłużnika o dokonanej cesji w żaden sposób nie wpływa na jej skutki. Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową. Złożone do akt dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanego w dacie nabycia wierzytelności przez powoda.

W ocenie Sądu powód wykazał również legitymację bierną pozwanej. Strona powodowa oparła swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał fakt udzielenia pozwanej pożyczki w wysokości 1.200 zł. Powód przedłożył podpisane przez pozwaną wnioski o pożyczkę, wniosek o wykupienie obsługi pożyczki w domu oraz umowę pożyczki, jednocześnie z oświadczenia pozwanej złożonego na gruncie umowy wynika, że otrzymała ona wnioskowaną kwotę. Skoro więc powód wykazał ponad wszelką wątpliwość okoliczność zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki i jej wykonania przez pożyczkodawcę, powinnością pozwanej było udowodnienie, że spłaciła swoje zobowiązanie w całości, albo przynajmniej w większym zakresie, aniżeli oznaczonym przez powoda, jeśli z faktu tego chciała wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Powinności tej pozwana nie zdołała jednak sprostać. Nie budzi także wątpliwości, iż roszczenie powoda jest w pełni wymagalne, pożyczka podlegała bowiem spłacie do dnia 19 maja 2016 roku, z którą to datą – wobec nie złożenia przez pożyczkodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu – stała się w pełni wymagalna.

Na koniec, na marginesie – wobec braku podniesionych w tym zakresie jakichkolwiek zarzutów – podkreślenia wymaga, że naliczona przez pożyczkodawcę opłata przygotowawcza wyniosła 60 zł, a więc brak jest podstaw, aby uznać ją za wygórowaną. Odnośnie natomiast opłaty za obsługę pożyczki w domu wskazać należy, że usługa ta została uwzględniona w umowie na wyraźny wniosek pozwanej, która uzasadniła jego złożenie wygodą (k. 51), przy czym umowa przewidywała po stronie konsumenta możliwość jej zawarcia bez opcji obsługi pożyczki w domu. Nie może przy tym budzić wątpliwości, że obsługa spłaty pożyczki w domu pożyczkobiorcy nie jest powszechnie stosowana przez instytucje finansowe, niewątpliwie wymaga znacznego zaangażowania w proces spłaty pożyczkodawcy i rodzi po jego stronie określone koszty, w konsekwencji może on żądać z powyższego tytułu stosownego wynagrodzenia. Wysokość tego ostatniego pozwana zaakceptowała we wniosku o wykupienie obsługi pożyczki w domu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.223,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2017 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 317 zł, na którą złożyła się opłata od pozwu (30 zł), koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej (270 zł - § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.